

РЕШЕНИЕ

№ 2970

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2224** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу решение № 221 от 19.01.2022 г. по НАХД № 12765/2021 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 576927-F581171/11.05.2021 г., издадено от началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ЦУ на НАП, с което на касатора, на осн. чл. 185, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Твърди се, че решението е незаконосъобразно. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът, представляван от юрк. И., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 221 от 19.01.2022 г. по НАХД № 12765/2021 г., СРС е потвърдил НП № 576927-F581171/11.05.2021 г., издадено от началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ЦУ на НАП, с което на [фирма], на осн. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП в потвърдената част, не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да потвърди НП в тази му част е установил, че то е издадено при съответствие с материалния закон и е изложил подробни и съобразени с доказателствения материал правни изводи, които изцяло се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Неоснователни са и доводите за нарушение на императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Районният съд правилно е обсъдил, както приложените по делото писмени доказателства, така и събраните в хода на процеса свидетелски показания, от които безспорно се установява извършването на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Нарушението е изяснено от фактическа страна, като от приложените по делото писмени доказателства, не се установява дружеството да е издаден фискален бон за извършената контролна покупка. В процесния случай е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС, изразяващо се в неиздаване на фискален бон от монтираното и функциониращо в обекта фискално устройство за извършената контролна покупка в 16.00 ч. Съобразно посочената за нарушена разпоредба, всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системния бон и да ги съхранява до напускането на обекта. От доказателствата се установява безспорно, че касаторът не е изпълнил задължението си за конкретното направено плащане от 1.20 лева на 15.10.2020 г. в 16.00 ч., а именно да издаде фискален бон. Словесното описание на нарушението е точно, ясно и недвусмислено и съответства на състава на административно нарушение, за което е ангажирана отговорността на дружеството.

За неоснователни следва да се приемат възраженията и за прилагане на нормата на чл. 28 от ЗАНН. Правилно районният съд е приел, че за посоченото нарушение не следва да се прави преценка за наличието или липсата на настъпили вредни последици от извършеното деяние, което да има значение за цялостната преценка относно неговата обществена опасност. Нарушението не представлява маловажен случаи по чл. 28 от ЗАНН, т.е. такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на

липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Нарушението е типична форма на противоправна проява от съответния вид и не разкрива признаци, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност. Районният съд обосновано е приел, че АНО, съобразявайки се с фактите, относно характера и тежестта на нарушението, е наложил наказание в минималния размер предвиден в санкционната норма на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 221 от 19.01.2022 г. по НАХД № 12765/2021 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Национална агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.